

[Indenrigsministeren.]

den første Indlemmelse bør fremmes. Ikke sandt, det er jo det, der i saa Henseende er bestemmende. Under Indlemmelses-spørgsmaal, som for Tiden er under Behandling, kan Spørgsmaalet om andre Indlemmelser naturligvis rejses; det kan det jo ogsaa nu, der er intet som helst til Hinder derfor. Saadanne Spørgsmaal kan rejses, og der er til syvende og sidst intet som helst, som hindrer en Indenrigsminister i, hvis han finder saadanne nye Indlemmelses-spørgsmaal begrundede, at skride til at nedsætte Kommissioner til Behandling af disse Spørgsmaal og sige: Jeg vil afvente disse Kommissioners Indstilling, før jeg træffer Beslutning i det Indlemmelses-spørgsmaal, som har givet Anledning til, at hele Problemet er rejst. Der er intet som helst i Vejen for, at han vil kunne gøre dette. Men gennemføres en Bestemmelse som den, der her foreligger, og kommer der fra en Købstadkommune Krav frem om nye Indlemmelser, om andre Indlemmelser af tilstødende Landdistrikter, som Ministeren finder begrundede, saa ligger der naturligvis i den fremtidige Ordning, som her søges lovfæstet, en Tilskyndelse for Ministeren til at give den Kommune, der staar for at skulle modtage en Indlemmelse, om hvilken Spørgsmaalet allerede er rejst, Ligestilling med saadanne Kommuner, i hvilke Indlemmelser maaske i Fremtiden vil være at foretage paa Grundlag af den saaledes ændrede Lov. Jeg mener, at der kan ligge en Bestyrkelse for Ministeren til at træffe Beslutning angaaende Imødekommen af andre Indlemmelsesønsker i en Bestemmelse som den, der her gennemføres. Men jeg peger atter paa, at der i og for sig hidtil intet har været til Hinder for, at dette kunde ske, selv uden en saadan Bestemmelse. Med andre Ord, Bestemmelsen i § 1 under Nr. 1 tager gennem sin Ordlyd Sigte paa Fremtiden, men hindrer ikke, at man paa tilsvarende Maade kan behandle Indlemmelses-spørgsmaal i Nutiden, hvad man ogsaa vilde kunne efter den gældende Lov. Men der kan ligge en Bestyrkelse for Ministeren til at træffe en saadan Beslutning i denne Bestemmelse, fordi han derigennem naar at ligestille de forskellige Kommunalbestyrser i Landdistrikter, saadanne, som har Indlemmelses-spørgsmaal løbende, og saadanne, som kan faa Indlemmelses-spørgsmaal at behandle i den kommende Tid.

Jeg skal i øvrigt slet ikke komme ind paa de Bemærkninger, det ærede 6te Med-

lem for 4de Kreds fremsatte. Det ærede Medlem mente, at den her foreslaaede Lovgivning, som han var saa venlig at udtrykke sig, var en politisk Manøvre, der havde til Formaal at hindre en bestemt og meget omtalt Indlemmelsessag. Jeg maa ganske afvise det ærede Medlems Paastand som uberettiget; den er ikke mere berettiget, end det vilde være, hvis jeg gav mig til at paastaa, at det ærede Medlems Modstand imod denne Sags Ordning udelukkende bunder i Kravet om — uanset, hvad Konsekvensen deraf maatte blive for Købstadkommunen — at faa et bestemt Landdistrikt indlemmet i en Købstad i Forventning om de politiske Værdier, som han for sit Parti derigennem vilde vinde. Hvis jeg overfor ham rejste en saadan Paastand, saa tvivler jeg ikke om, at han vilde føle sig berettiget til at afvise den, men det ærede Medlem maa finde sig i, at en tilsvarende Afvisning finder Sted overfor en Paastand som den, han her har fremsat, og som intetsteds hører hjemme. Det ærede Medlem maa gaa ud fra, at Formaalet med den Lovgivning, som der her er stillet Forslag om, er det, og det alene, at tilvejebringe en Lovgivning, som i højere Grad end den hidtidige hviler paa Forudsætninger, som findes i Praksis, idet det jo er erkendt fra alle Sider, at den Forudsætning, paa hvilken den gældende Lov bygger, har vist sig slet ikke at holde Stik, nemlig Forudsætningen om, at ved Indlemmelse af Landdistrikter i en Købstad vil Skattebyrden forøges. Det har vist sig, at lige saa vel som Skattebyrden kan forøges — det har man Eksempler paa —, lige saa vel kan den formindskes, og da denne Forudsætning ikke har fundet Udtryk paa noget Punkt i Loven, ønsker man — hvad der er ganske naturligt som et Udtryk for Ret og Billighed —, at dette skal ændres.

Jeg skal ikke beskæftige mig med de Bladcitater, som det ærede Medlem har oplæst for det høje Ting. Det er jo klart, at enten man er Socialist eller Radikal eller Venstremand, kan man knytte saa store personlige Interesser enten til, at en Indlemmelse finder Sted, eller til, at en Indlemmelse hindres, at dette ganske overskygger det Hensyn, man i øvrigt mener at burde tage til sit Parti. Derfor er disse Skrivelser jo ikke Udtryk for andet end en personlig Interesse, og man kan følgelig ikke tillægge dem nogen som helst Betydning ved Behandlingen af denne Sag.

Jeg udtaler endnu en Gang Tilfreds-